

LOODSKOTTER AHOI!

Den ganschen dag hebben ze uitgekeken op de pier, of er zich ook een schip aan den gezichteinder vertoonen zou, dat binnengebracht moest worden; maar hoe ze ook staarden en tuurden met het ongewapend of het gewapend oog, daar was geen zeil aan de kimmen te zien. Jammer genoeg; zij verveelden zich maar. En de zee was zóó effen en kalm geweest, dat het een ware plezierreis zou geweest zijn. Nu liep het tegen den avond, en de lucht werd grauw en zwart. De meeuwen scheerden laag over den waterspiegel, maar deze weigerde ook langer een spiegel te heeten. De weerkaatsing van den dreigenden hemel daarboven geeft aan de zee al donkerder, loodblauwe kleur. Woest, wilder steeds slaan de baren over het havenhoofd, en schuimend, brieschend, zweepen ze elkaar tot bergen op. De branding is fel op de kust; doch al slaan wolken van water en schuim over den Zuid-wester, zij weten van geen wijken. Zóó is de zee in haar element, en zij, zijn zij geen kinderen der zee? Zóó mogen ze haar zien in haar woede en steigeren! Zóó is zij schoon, als zij de witgekuifde golven voeten hoog verheft, en dan neerploft in haar waterdalen! Straks, toen zelfs de stralen der ondergaande zon over haar heen-schoten, zonder haar te roeren, toen de koelte over haar heen-zweefde, zonder haar te rimpelen, toen zelfs het schip, dat haar doorsneed, geen voren achter zich liet, toen heette zij slechts *het water*, maar nu, deze machtige, trillend en beukend en spattend van woede, is het water niet; het is *de zee*, sterker en dreigender nog dan *de oceaan*. Wat! De oceaan, die is voor de geographen in hun studeerkamer! Voor *hen* is de zee, óók, ja, *het meest*, als ze *tegen* hen is. Tegen hen? Ja, met die anderen *speelt* ze, maar met de loods en de bemanning der reddingsbooten *worstelt* ze. Zij zijn harer waard. Zij beven niet voor haar woede; maar zij verachten haar óók niet; zij ontworstelen haar den buit en den triomf. Hen briescht ze tegen in wilde razernij, maar dwars door haar bergen van schuim boren zij met koele bedaardheid hun kotter een weg. Dat de Schepper den mensch stelde tot koning op de aarde, dat ervaart zij, de zee, het meest. Hier kampen en worstelen twee reuzen om den prijs van menschenzielen: de zee in haar blinde woede, en de loods in volharding en doodsverachting. „Loodskotter ahoi!”

Ha, dat is een nobele strijd! Geen oorlog om menschen te doden, maar om menschen te redden. Ze zullen worstelen tegen de baren om het schip, dat dreigt op de klippen te loopen of te stranden, veilig door de branding heen te voeren. En als hun dat gelukt is, met gevaar van hun eigen leven, dan zullen ze het zoete bewustzijn smaken: zielen te hebben gered voor dit leven.

Of ze dan hun eigen leven niet op prijs stellen?

Straks waren hun vrouwen en kinderen daar, en verheugden zich, omdat er geen schip te zien was, zoover het oog en de kijker zelfs reikten. Dat mocht wel, want al brengt hun beroep en hun plicht mede, dat zij den dood verachten, zij verachten daarom het leven niet, en zij weten bovendien wel, wat dat leven voor vrouw en kinderen is, als zij sterven. En ook, wanneer zij 't al winnen van de zee, zij weten het, wat bange uren door de hunnen doorleefd worden, en zij gevoelen met hen mede hun pijn van het bange staren op de lucht, zoo onstuimig, en de zee zoo hol en zoo woest; hun angstige turen in het duister van de verte en op de klok; het persen van het hart bij het bulderen van den orkaan en het schuimen van de branding.

„Loodskotter ahoi!” Daar seint men, daar roept men! En nu moet de gedachte aan vrouw, aan kinderen, aan het leven zelfs, wijken. Het is hun beroep en hun plicht.

Het is hun roeping, tegen de zee te strijden. En ze hebben het geleerd, als de zee briescht en schuimt, als de orkaan dreigt en giert, aan zichzelf en de hunnen niet te mogen denken, en zonder omzien te gehoorzamen aan dien bangen kreet uit de verte, waar anderen in doodsangst uitzien naar de komst van den loods; om niets te zien dan dat sein, niets te hooren dan het: „Loodskotter ahoi!”

En zij zetten zich in de boot, en grijpen de roeispanen, en de loods plaatst zich aan het roer; en nu slaan ze de golven en snijden het schuim, en de zee heft hen bulderend omhoog, en plonst ze brieschend neder, maar zij roeien en sturen voort. Want zij weten: die hand ginds aan het roer stuurt het zóó, dat ze bij hun stijgen en dalen dichter, al dichter komen bij die benauwden ginds, die hen nog niet zien, maar hun tegensein schitteren zien in de verte door de duisternis heen, en die nu hopen op de komst van den loods.

Hopen? Ja, hopen en gelooven, vaak tegen het zien in. Of meent ge, dat die sterke zóó haar buit overgeeft, zonder slag of stoot! Nijdig drijft zij den loodskotter vaak terug, ver terug, en zij spot met het roeien en sturen. De loods weet wel, of hij koers houden moet, dan wel of hij voor gindschen waterberg uit den weg moet gaan, omdat die hem en zijn gezellen en hun kotter begraven zou in zijn schoot, en dan was het immers met de armen ginds ook gedaan. Voor hen is de regelrechte weg niet steeds de beste. Zooals die stormvogels wijde kringen boven hun hoofden beschrijven, krassend van verlangen, den honger te stillen aan hun vleesch, zóó slaan en worstelen zij in enge kringen om het vaartuig heen, om bij een nieuwen rukwind weer ver in zee geworpen te worden. Maar sterk en groot als hun moed, is hun geduld, en als de woeste ademhaalt, dan klieven zij haar ontspannen leden, totdat ze het blijde „Hallo!” verstaanbaar maken kunnen, en ze het touw grijpen, dat hun toegeworpen wordt.

De loods is aan boord. Is de zee nu stil? Effent zich nu de spiegel? Zwijgt nu die storm, en rust die branding van haar schuimen? Neen, 't is, of de orkaan en golven hun woede en krachten verdubbelen. Maar *de loods is aan boord*, en hij is nu heer en meester van het schip. Hij, die zoo menig vaartuig dwars door wind en baren, in behouden haven gevoerd heeft. Hij, die hier de klippen in ondiepten kent, en weet, hoe hij heeft te sturen, om, tusschen banken en hoofden heen, het schip behouden aan wal te brengen. Hij staat aan het roer, en hij gebiedt, hij alleen. Aan alle verwarring, aan allen twijfel, aan alle beter-weten en aan alle wanhopige onzekerheid is nu een eind. De loods is aan boord, en hij heeft geen oor voor hun opmerkingen, en geen oog dan voor het roer en de haven. Daar staat hij, de overwinnende, vast besloten om den laatsten slag met de razende te strijden, die hem den kostbaren buit betwist. En hij nadert de haven. Hij vaart binnen. Maar doof is hij voor de hoera's, die hem groeten. Eerst als het anker gevallen en het schip gemeerd ligt, baant hij zich dwars door de menigte een weg, stroef en zwiiggend, en met een: „Goddank, moeder! Dat was een zware nacht!” valt hij zijn gade aan het hart. En dan met moeder en de kinderen aan de hand naar huis, om een kop warme koffie te nemen. En ook hier in de eenvoudige huiskamer, waar het „Loodskotter ahoi!” zoo bangen storm te voorschijn riep, gevoelt oud en jong zich nu veilig: de loods is immers aan boord!

Lezer, lezeres! Het leven is ook een zee, en, al hebt gij de veilige haven in het zicht, de branding kan fel wezen, de hemel onstuimig en donker, de orkaan dreigend, en de zee hol en woest. Gij kent de klippen en banken en ondiepten niet, en er komen oogenblikken, waarin stuurman en kapitein aarzelen en twijfelen. Haal dan de seinvlag op, en laat het „Loodskotter ahoi!” golven over de baren. De loods *zal* komen, en als Hij aan boord is, wat zoudt ge nog te vreezen hebben! Nog *geen* sloopke is vergaan, als Hij aan het roer stond!

P. J. K.

Loodskotter ahoi.